

Arrest

nr. 168 003 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Hangu, Khyber Pakhtunkwa provincie. U zou een sjiitische moslim zijn. In 2013 zou u verliefd geworden zijn op een soennitische meisje. Gezien het verschil in religie tussen jullie, konden jullie niet trouwen. U zou met haar weggelopen zijn naar Peshawar en in Peshawar zouden jullie gehuwd zijn op 06/08/2013. Enkele dagen later zou een bom vermomd als speelgoed naar uw huis in Hangu gegooid zijn. Uw zusje vond het voorwerp en nam het mee naar binnen. Bij de ontploffing kwamen uw stiefmoeder en vier halfzusjes om. Het incident werd aangegeven bij de politie. Jullie ontvingen dreigementen van verschillende extremistische bewegingen zoals "Sippah-e-Sahaba" en "Tehreek-e-Taliban". Ook uw vader werd bedreigd. Jullie zoon werd in Peshawar geboren. Uiteindelijk verhuisde uw vader ook naar Peshawar. U zou besloten hebben om het land te verlaten. U zou een visum voor Turkije op uw paspoort hebben

gehad. U nam een vlucht naar Turkije, waarna u over land doorreisde naar België om hier op 17 september 2015 een asielaanvraag in te dienen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopies van uw identiteitskaart en die van uw echtgenote en van uw vader, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, de registratie van uw huwelijk, uw geattesteerde verklaringen, een "FIR" (First Information Report), uw domiciliëring, uw family registration en schoolattesten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo wijken uw verklaringen niet alleen onderling van elkaar af, maar ook met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Vooreerst was u zeer onduidelijk bij de invulling van uw verschillende verblijfplaatsen in Pakistan gedurende de laatste jaren. Zo liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u in Yakatoot, Peshawar verbleef vanaf 2014 tot begin 2015 en in Gul Bahar, Peshawar van begin 2015 tot augustus 2015, het moment dat u naar Europa vertrok (DVZ verklaring punt 10). Voor het CGVS luiden uw verklaringen over deze cruciale periode in uw asielrelaas volledig anders. Zo beweerde u in Yakatoot, Peshawar verbleven te hebben van juli 2013 tot april 2014 (u paste dit later aan naar maart 2014, toe u er op gewezen werd dat uw beschrijving een maand overlapte) en in Gul Bahar, Peshawar vanaf maart 2014 tot juli 2015, het moment dat u naar Europa vertrok (gehoorverslag CGVS p. 2, 3, 15). Uw verklaring voor deze omissies, dat u voor de DVZ gespannen was, is onvoldoende voor deze volledig tegenstrijdige verklaringen. Bovendien werd uw gehoor voor de DVZ vlak na uw aankomst in België afgenomen waardoor uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan nog vers in uw geheugen dienden te zitten; u was uiteindelijk naar eigen zeggen nog maar juist vertrokken. Uw bewering dat DVZ misschien enkele fouten maakte bij het noteren van uw verklaringen, ondermijnt u zelf door toe te geven dat u ook fouten maakte voor DVZ (gehoorverslag CGVS p. 2, 15). Daar u beweerde dat u wegens uw verboden huwelijk met een soennitisch meisje zoveel problemen gekend te hebben dat u naar Peshawar diende te vluchten om daar te wonen, is bovenstaande vaststelling des te opvallender. Het gaat hier immers om de kern van uw relaas.

Ook andere elementen wijzen er op dat u nooit ondergedoken in Peshawar verbleef. Zo legde u ondanks uw bewering twee jaren in Peshawar gewoond te hebben, geen enkel document voor dat hier op zou kunnen wijzen.

Nochtans beweerde u in Peshawar een plek gehuurd te hebben, wat betekent dat huurcontract bestaat. U legde dit soort documenten echter niet voor. Voorts beweerde u dat u nadat u weggelopen was met uw geliefde met haar in Peshawar huwde. U legde de registratie van het huwelijk voor maar u wees er al meteen op dat u volgens dit document te Hangu gehuwd zou zijn; wat meer is, nergens uit dit document blijkt dat het huwelijk afgesloten werd te Peshawar (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring dat de priester die het huwelijk inzegende uit Hangu kwam en dus documenten uit Hangu gebruikte, is weinig aannemelijk. Voorts verklaarde u dat uw zoon thuis in Peshawar geboren werd. Echter opnieuw dient vastgesteld te worden dat hij volgens zijn geboorteakte te Hangu geboren zou zijn. Opnieuw had u hier een weinig aannemelijke verklaring voor, nl. dat het veel gemakkelijker was voor u om zijn geboorte te Hangu aan te geven. Geen enkel van uw voorgelegde documenten ondersteunen kortweg uw bewering in Peshawar te hebben moeten wonen wegens religieuze problemen.

Voorts mag er ook ernstig getwijfeld worden over uw verklaringen omtrent de aanslag die het leven zou gekost hebben aan verschillende familieleden. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u deze aanslag in verband brengt met uw huwelijk. Zo verklaarde u voor de DVZ nog duidelijk dat u op 8 september 2013 huwde, dus na de aanslag van 9 augustus 2013, waardoor er geen direct verband bestaat tussen uw huwelijk en de aanslag, terwijl u voor het CGVS uw huwelijksdatum op basis van uw huwelijksregistratie aanpaste naar 06 augustus 2013, dus voor de aanslag. Voorts liet u voor de DVZ duidelijk noteren dat het om uw moeder E.B. en uw zussen ging, die bij de aanslag omkwamen, u gaf zelfs duidelijk aan dat E.B. uw biologische moeder is (DVZ verklaring punt 13A, 17, DVZ vragenlijst punt 3.5). Voor het CGVS legde u echter een familieregistratie voor die opnieuw uw eerdere verklaringen tegensprekt. Zo blijkt dat A.S. uw biologische moeder zou zijn en niet E.B.. Deze E.B. blijkt nu plots de tweede vrouw van uw vader te zijn en dus uw stiefmoeder en ook de omgekomen zussen zijn opeens uw halfzussen. Ook legt u geen enkel bewijs voor dat deze E.B. daadwerkelijk de tweede vrouw van uw vader is (en dus uw stiefmoeder), noch dat zij kinderen hadden (dus uw halfbroers en-zussen); de familieregistratie die u neerlegt handelt enkel over de kinderen van uw vader en uw biologische moeder dus uw volle broers en zussen. Noch uw papieren, noch uw verklaringen wijzen dan ook op een familieband met de

slachtoffers van de aanslag. Over deze aanslag legde u een "FIR" voor. Deze is echter een gewone fotokopie. Daar fotokopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit reeds betwijfeld worden. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat de persoon die een FIR indient een geattesteerde kopie mee kan krijgen. Uit uw kopie blijkt nergens dat deze mits stempels of zegels geattesteerd werd. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Ook legde u geen enkel ander document voor dat verband zou hebben met deze toch wel opvallende aanslag. Zo legde u geen overlijdensaktes voor van uw familieleden, noch wist u of deze gebeurtenis in de kranten verschenen was. U gevraagd achter soortgelijke aanslagen in de regio, gaf aan geen andere te kennen, nochtans kwamen in januari 2014 in Hangu zes kinderen om door een toybomb, een gebeurtenis die wel in vele kranten vermeld werd. Overigens dient hier nog gewezen te worden op toegevoegde informatie dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. De oorzaak van uw problemen, nl. uw huwelijk met een soennitisch meisje wist u overigens ook niet aannemelijk te maken. Dat u gehuwd zou zijn, wordt hier niet meteen ontkend, maar nergens uit uw documenten blijkt dat uw vrouw soennitisch zou zijn.

Gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan en uw exacte vertrekdatum, ontstaat het vermoeden dat u Pakistan op een andere manier en een ander moment verlaten heeft. U beweerde Pakistan verlaten te hebben mits het gebruik van uw paspoort met een Turks visum. U legde echter geen enkel document over deze reis, of uw visumaanvraag neer. Wat meer is, u gevraagd achter dit paspoort verklaarde stereotiep dat uw smokkelaar dit afnam (gehoorverslag CGVS p. 9). U heeft dit verlies echter nooit aangegeven bij de politie of uw ambassade zodat het er eerder op lijkt dat u dit paspoort achter probeert te houden, waarschijnlijk daar de inhoud (visums, in- en uitreisstempels) niet strookt met uw verklaringen. Ook uw originele identiteitskaart wist u niet voor te leggen. U verklaarde dat deze gestolen werd in Griekenland. Dit is bevreemdend daar u voor de DVZ nog liet optekenen dat deze nog in Pakistan lag (gehoorverslag CGVS p. 8, DVZ verklaring punt 25). Het is dan ook duidelijk dat u niet bereid bent uw originele identiteitsdocumenten neer te leggen.

Ook andere elementen wijzen er op dat u Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft. Zo werd u achter uw e-mailadres gevraagd. Op basis van het door u opgegeven e-mailadres, a.@gmail.com, werd een Facebookprofiel op uw naam teruggevonden (zie blauwe map, FB1). U ontkende dat het hier om uw profiel zou gaan. Echter werd dit profiel teruggevonden op basis van uw e-mailadres, en staat het onder uw naam, bovendien staat tussen de "vrienden" op dit profiel, een ander profiel onder uw naam, waarvan u dan weer wel aangeeft dat het om uw profiel zou gaan (FB2). Alles wijst er dan ook op dat FB1 ook uw profiel is. U gewezen op de inhoud van FB1, nl. dat u in London woont en in Birmingham studeert, ontkende dat het hier over u ging. Nochtans zou een verblijf en studies in het buitenland een verklaring bieden voor uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over laatste verblijfplaats, vertrekdatum en reisdocumenten. U beweerde hierop dat uw Facebookaccount in het verleden gehackt werd. Op FB2, maakt u hier inderdaad melding van op 10/12/2014. Hierbij geeft u echter aan dat uw e-mailadres b.@yahoo.com gehackt werd, terwijl het e-mailadres dat verbonden is aan FB1, a.@gmail.com is, dus een volledig ander e-mailadres en dus ook een ander Facebookprofiel dat mogelijks gehackt werd. Ook dient er gewezen te worden op twee posts op FB2. Zo verwijst u in mei 2015 reeds naar een hotel in Zwitserland, terwijl u op dat ogenblik naar eigen zeggen nog in Pakistan verbleef. Ook in augustus 2015 verwijst u naar Zwitserland, dit terwijl u naar eigen zeggen niet langs Zwitserland reisde (DVZ verklaring punt 31). Overigens staat er op uw FB2 bij "vind ik leuks" ook zeer veel verwijzingen naar studies, werk en visums voor het buitenland. Ook werd vastgesteld dat uw diploma's geattesteerd werden door Buitenlandse Zaken. U verklaarde dat dit nodig was in Pakistan, maar dit is onwaarschijnlijk, daar Buitenlandse Zaken weinig te maken heeft met binnenlandse studie aangelegenheden. Het is aannemelijker dat Buitenlandse Zaken deze diploma's attesteert voor gebruik in het buitenland. Uiteindelijk gaf u aan dat u tevergeefs probeerde om te gaan werken in Dubai. Bovenstaande elementen wijzen er duidelijk op u Pakistan op een volledig andere manier en op een ander moment verlaten heeft, dan u wil aangeven voor de Belgische asieldiensten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde

vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, die zeer hoog opgeleid is. U spreekt Pashtou, Urdu en Engels. Bovendien geeft u het CGVS geen zicht over uw verblijfplaats in Pakistan of mogelijks in het buitenland gedurende de laatste jaren. Het CGVS kan dan ook niet oordelen over uw situatie bij uw terugkeer naar die zelfde situatie. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze spreken immers uw relaas tegen of de authenticiteit mag betwijfeld worden. Uw geattesteerde verklaringen voegen hier niets aan toe. De inhoud is namelijk niet aannemelijk daar ze handelt over uw ongeloofwaardige vrees. Bovendien gaf u zelf aan dat ze in het Engels werd opgesteld op uw vraag, wat het gesolliciteerde karakter slechts benadrukt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Volgens verzoeker heeft hij middels zijn verklaringen voldoende aangetoond afkomstig te zijn uit Hangu. Hij stelt dat het feit dat hij een sjiitische moslim is en dat hij gehuwd is, in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Verweerder stelt volgens hem in vrij sibillijnse bewoordingen dat "nergens uit zijn documenten blijkt dat zijn vrouw soennitisch zou zijn". Hij meent dat verweerder zich niet steunt op enig materieel bewijs, niet op een COI, niet op reële feiten en enkel op veronderstellingen en het feit dat een

aantal elementen niet aannemelijk of vreemd worden geacht. Onder verwijzing naar een rapport van UNHCR, meent verzoeker dat er geen concreet, materieel gegrond bewijs is voor zijn vermeende ongeloofwaardigheid en verweerders bewering dat verzoeker Pakistan op een andere manier en een ander moment heeft verlaten. Hij stelt dat het feit dat hij op Facebook verwijst naar een hotel in Zwitserland en dat hij een aantal zaken "leuk" vindt, geenszins impliceert dat hij Pakistan op een andere manier en op een ander moment heeft verlaten. Verweerder hield volgens hem geen rekening met het feit dat hij op Facebook gewoonweg interesse toont voor een aantal bezienswaardigheden in de wereld. Hij wijst erop dat dat hij op de zijn Facebookprofiel verwijst naar de Taj Mahal, Fraser Island, de Burj Khalifa, de Basiliuskathedraal, de kortste internationale brug en Duitsland. Hij meent dat zijn uitgebreide verklaringen met betrekking tot het vaststaande feit dat zijn Facebookprofiel in het verleden werd gehackt en dat hij van plan was om in Dubai te gaan werken, op subjectieve wijze werden beoordeeld. Verweerder diende volgens hem de bevoegde instanties in het Verenigd Koninkrijk te contacteren en het bewijs te bekomen dat verzoeker daar inderdaad heeft gewoond. Hij meent dat hij zelf zijn verplichten heeft nagekomen ten aanzien van de asielinstanties en dat hij voldoende heeft meegewerkt voor de reconstructie van de feiten.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er genoeg elementen aanwezig zijn die duiden op een objectieve situatie waarin zijn geestesgesteldheid is ontstaan: (i) gehuwd met een soennitische vrouw; (ii) hij is een sjiitische moslim; (iii) afkomstig uit Hangu; (iv) discriminatie in Pakistan van religieuze minderheidsgroepen; (v) dreigementen van verschillende extremistische bewegingen; (vi) het incident inzake een bom vermomd als speelgoed, waarover hij uitgebreide verklaringen heeft afgelegd; (vii) de voorgelegde documenten, waarbij hij onder verwijzing naar een rapport van UNHCR opmerkt dat geen onderzoeksdaden werden gesteld met betrekking tot de neergelegde FIR; en (viii) zijn verblijf in Peshawar wordt enkel betwist omdat zijn documenten dit element niet ondersteunen, doch verweerder heeft in zijn verklaringen geen tegenstrijdigheid kunnen vaststellen. Verder verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan* van 14 mei 2012, waarin volgens hem een trend van toenemend extremisme wordt bevestigd. Volgens hem staat het vast dat hij behoort tot de religieuze, geviseerde minderheidsgroep van de sjiitische moslims.

Verder voert verzoeker aan dat verweerder geen enkele melding heeft gemaakt van de mogelijkheid van een redelijk intern vestigingsalternatief tijdens het gehoor. De informatie die verweerder aanhaalt om te stellen dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt, komt uit erg korte antwoorden op vragen waarvan hij het doel niet heeft gedeut, aldus verzoeker. Er werd verzoeker niet gevraagd naar de mogelijkheid voor hem om zich te vestigen in één van de grote Pakistaanse steden. Verzoeker stelt onder meer als volgt: *"De vraag of je bepaalde talen kent, is een heel andere vraag indien je die stelt om de overlevingsmogelijkheden in de grote Pakistaanse steden, dan als je die zonder enig duidelijk verband stelt. De bewijslast met betrekking tot de grote Pakistaanse steden als IVA ligt overigens bij verwerende partij."* De stelling dat verzoeker in Pakistan in zijn behoeftes kan voorzien is volgens hem louter speculatief daar hem hierover geen concrete vragen werden gesteld tijdens het gehoor. Hij wijst erop dat hij niet zelfstandig genoeg is om naar hier te "reizen" daar hij gebruik heeft moeten maken van mensensmokkelaars. Hij wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over zijn financiële mogelijkheden en dat niet wordt betwist dat hij elders in Pakistan niet over een gewillig familiaal netwerk beschikt. Volgens hem is België niet vergelijkbaar met de grote Pakistaanse steden en werd geen rekening gehouden met het feit dat hij als sjiitische moslim discriminatie zal moeten ondergaan. Hij meent dat hij niet de kans heeft gehad om zijn mening te geven over een intern vestigingsalternatief en de redelijkheid ervan, terwijl UNHCR naar zijn mening duidelijk maakt dat de rechten van verdediging dit vereisen. Volgens hem vereist UNHCR dat bij de bepaling van een intern vestigingsalternatief rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij legde tijdens zijn gehoor verklaringen af over zijn situatie en zijn familieleden. Hij stelt als volgt: *"Er is geen rekening gehouden met hoe zijn verzoeker tezamen met zijn vrouw en diens zoontje zich zouden kunnen vestigen in de grote Pakistaanse steden. Er is geen rekening gehouden met verzoekers trauma, noch werd er rekening gehouden met de beschikbaarheid van financiële middelen of steun van de familie, de psychologische gevolgen en de gevolgen hiervan op de Pakistaanse steden als IVA."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal Facebook-prints (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn verblijf in Peshawar enkel wordt betwist omdat de door hem voorgelegde documenten dit verblijf niet ondersteunen en dat geen enkele tegenstrijdigheid in zijn verklaringen hieromtrent werd vastgesteld. Immers, in de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt: *“Vooreerst was u zeer onduidelijk bij de invulling van uw verschillende verblijfplaatsen in Pakistan gedurende de laatste jaren. Zo liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u in Yakatoot, Peshawar verbleef vanaf 2014 tot begin 2015 en in Gul Bahar, Peshawar van begin 2015 tot augustus 2015, het moment dat u naar Europa vertrok (DVZ verklaring punt 10). Voor het CGVS luiden uw verklaringen over deze cruciale periode in uw asielrelaas volledig anders. Zo beweerde u in Yakatoot, Peshawar verbleven te hebben van juli 2013 tot april 2014 (u paste dit later aan naar maart 2014, toe u er op gewezen werd dat uw beschrijving een maand overlapte) en in Gul Bahar, Peshawar vanaf maart 2014 tot juli 2015, het moment dat u naar Europa vertrok (gehoorverslag CGVS p. 2, 3, 15). Uw verklaring voor deze omissies, dat u voor de DVZ gespannen was, is onvoldoende voor deze volledig tegenstrijdige verklaringen. Bovendien werd uw gehoor voor de DVZ vlak na uw aankomst in België afgenomen waardoor uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan nog vers in uw geheugen dienden te zitten; u was uiteindelijk naar eigen zeggen nog maar juist vertrokken. Uw bewering dat DVZ misschien enkele fouten maakte bij het noteren van uw verklaringen, ondermijnt u zelf door toe te geven dat u ook fouten maakte voor DVZ (gehoorverslag CGVS p. 2, 15). Daar u beweerde dat u wegens uw verboden huwelijk met een soennitisch meisje zoveel problemen gekend te hebben dat u naar Peshawar diende te vluchten om daar te wonen, is bovenstaande vaststelling des te opvallender. Het gaat hier immers om de kern van uw relaas.*

Ook andere elementen wijzen er op dat u nooit ondergedoken in Peshawar verbleef. Zo legde u ondanks uw bewering twee jaren in Peshawar gewoond te hebben, geen enkel document voor dat hier op zou kunnen wijzen.

Nochtans beweerde u in Peshawar een plek gehuurd te hebben, wat betekent dat huurcontract bestaat. U legde dit soort documenten echter niet voor. Voorts beweerde u dat u nadat u weggelopen was met uw geliefde met haar in Peshawar huwde. U legde de registratie van het huwelijk voor maar u wees er al meteen op dat u volgens dit document te Hangu gehuwd zou zijn; wat meer is, nergens uit dit document blijkt dat het huwelijk afgesloten werd te Peshawar (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring dat de priester die het huwelijk inzegende uit Hangu kwam en dus documenten uit Hangu gebruikte, is weinig aannemelijk. Voorts verklaarde u dat uw zoon thuis in Peshawar geboren werd. Echter opnieuw dient vastgesteld te worden dat hij volgens zijn geboorteakte te Hangu geboren zou zijn. Opnieuw had u hier een weinig aannemelijke verklaring voor, nl. dat het veel gemakkelijker was voor u om zijn geboorte te Hangu aan te geven. Geen enkel van uw voorgelegde documenten ondersteunen kortweg uw bewering in Peshawar te hebben moeten wonen wegens religieuze problemen.”

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op een reeks tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen en een aantal onaannemelijkheden met betrekking tot de aanslag waarbij verschillende van verzoekers familieleden zouden zijn omgekomen: *“Voorts mag er ook ernstig getwijfeld worden over uw verklaringen omtrent de aanslag die het leven zou gekost hebben aan verschillende familieleden. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u deze aanslag in verband brengt met uw huwelijk. Zo verklaarde u voor de DVZ nog duidelijk dat u op 8 september 2013 huwde, dus na de aanslag van 9 augustus 2013, waardoor er geen direct verband bestaat tussen uw huwelijk en de aanslag, terwijl u voor het CGVS uw huwelijksdatum op basis van uw huwelijksregistratie aanpaste naar 06 augustus 2013, dus voor de aanslag. Voorts liet u voor de DVZ duidelijk noteren dat het om uw moeder E.B. en uw zussen ging, die bij de aanslag omkwamen, u gaf zelfs duidelijk aan dat E.B. uw biologische moeder is (DVZ verklaring punt 13A, 17, DVZ vragenlijst punt 3.5). Voor het CGVS legde u echter een familieregistratie voor die opnieuw uw eerdere verklaringen tegensprekt. Zo blijkt dat A.S. uw biologische moeder zou zijn en niet E.B.. Deze E.B. blijkt nu plots de tweede vrouw van uw vader te*

zijn en dus uw stiefmoeder en ook de omgekomen zussen zijn opeens uw halfzussen. Ook legt u geen enkel bewijs voor dat deze E.B. daadwerkelijk de tweede vrouw van uw vader is (en dus uw stiefmoeder), noch dat zij kinderen hadden (dus uw halfbroers en-zussen); de familieregistratie die u neerlegt handelt enkel over de kinderen van uw vader en uw biologische moeder dus uw volle broers en zussen . Noch uw papieren, noch uw verklaringen wijzen dan ook op een familieband met de slachtoffers van de aanslag. Over deze aanslag legde u een "FIR" voor. Deze is echter een gewone fotokopie. Daar fotokopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit reeds betwijfeld worden. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat de persoon die een FIR indient een geattesteerde kopie mee kan krijgen. Uit uw kopie blijkt nergens dat deze mits stempels of zegels geattesteerd werd. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Ook legde u geen enkel ander document voor dat verband zou hebben met deze toch wel opvallende aanslag. Zo legde u geen overlijdensaktes voor van uw familieleden, noch wist u of deze gebeurtenis in de kranten verschenen was. U gevraagd achter soortgelijke aanslagen in de regio, gaf aan geen andere te kennen, nochtans kwamen in januari 2014 in Hangu zes kinderen om door een toybomb, een gebeurtenis die wel in vele kranten vermeld werd. Overigens dient hier nog gewezen te worden op toegevoegde informatie dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. De oorzaak van uw problemen, nl. uw huwelijk met een soennitisch meisje wist u overigens ook niet aannemelijk te maken. Dat u gehuwd zou zijn, wordt hier niet meteen ontkend, maar nergens uit uw documenten blijkt dat uw vrouw soennitisch zou zijn."

Gelet op deze pertinente vaststellingen, die door de Raad worden overgenomen, dient besloten dat verzoeker geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat hij in Pakistan werd vervolgd omdat hij als sjiit zou zijn gehuwd met een soennitische vrouw. Waar hij verwijst naar richtlijnen van UNHCR over religieuze minderheden in Pakistan van 14 mei 2012, dient erop gewezen dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verder dient vastgesteld dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van een vrees om vervolging louter omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging. Wat betreft de neergelegde FIR, waaromtrent verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat er geen onderzoeksdaeden werden gesteld, dient er bovendien op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de indiener van een FIR er een geattesteerde kopie van kan bekomen, terwijl het door verzoeker neergelegde document slechts een kopie is zonder stempels of zegels.

Met betrekking tot verzoekers reisweg en vertrekdatum wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt: *"Gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw laatste verblijfplaatsen in Pakistan en uw exacte vertrekdatum, ontstaat het vermoeden dat u Pakistan op een andere manier en een ander moment verlaten heeft. U beweerde Pakistan verlaten te hebben mits het gebruik van uw paspoort met een Turks visum. U legde echter geen enkel document over deze reis, of uw visumaanvraag neer. Wat meer is, u gevraagd achter dit paspoort verklaarde stereotiep dat uw smokkelaar dit afnam (gehoorverslag CGVS p. 9). U heeft dit verlies echter nooit aangegeven bij de politie of uw ambassade zodat het er eerder op lijkt dat u dit paspoort achter probeert te houden, waarschijnlijk daar de inhoud (visums, in- en uitreisstempels) niet strookt met uw verklaringen. Ook uw originele identiteitskaart wist u niet voor te leggen. U verklaarde dat deze gestolen werd in Griekenland. Dit is bevreemdend daar u voor de DVZ nog liet optekenen dat deze nog in Pakistan lag (gehoorverslag CGVS p. 8, DVZ verklaring punt 25). Het is dan ook duidelijk dat u niet bereid bent uw originele identiteitsdocumenten neer te leggen.*

[...]

Ook werd vastgesteld dat uw diploma's geattesteerd werden door Buitenlandse Zaken. U verklaarde dat dit nodig was in Pakistan, maar dit is onwaarschijnlijk, daar Buitenlandse Zaken weinig te maken heeft met binnenlandse studie aangelegenheden. Het is aannemelijker dat Buitenlandse Zaken deze diploma's attesteert voor gebruik in het buitenland. Uiteindelijk gaf u aan dat u tevergeefs probeerde om te gaan werken in Dubai. Bovenstaande elementen wijzen er duidelijk op u Pakistan op een volledig andere manier en op een ander moment verlaten heeft, dan u wil aangeven voor de Belgische asieldiensten."

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): *"De door u voorgelegde*

documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze spreken immers uw relaas tegen of de authenticiteit mag betwijfeld worden. Uw geattesteerde verklaringen voegen hier niets aan toe. De inhoud is namelijk niet aannemelijk daar ze handelt over uw ongeloofwaardige vrees. Bovendien gaf u zelf aan dat ze in het Engels werd opgesteld op uw vraag, wat het gesolliciteerde karakter slechts benadrukt."

Waar verzoeker stelt dat verweerders beoordelingen zijn gebaseerd op subjectieve veronderstellingen, dient erop gewezen dat dit geenszins het geval is, daar verweerder zijn beoordelingen heeft gesteund op verzoekers eigen verklaringen, de door verzoeker zelf neergelegde documenten en de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op de overvloedige motieven in verband met verzoekers Facebookprofielen (zie ook verzoekschrift, stuk 2), kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten

uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van

vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, die zeer hoog opgeleid is. U spreekt Pashtou, Urdu en Engels. Bovendien geeft u het CGVS geen zicht over uw verblijfplaats in Pakistan of mogelijks in het buitenland gedurende de laatste jaren. Het CGVS kan dan ook niet oordelen over uw situatie bij uw terugkeer naar die zelfde situatie. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.”

Waar verzoeker erop wijst dat verweerder tijdens het gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte van de mogelijkheid van een redelijk intern vestigingsalternatief en niet heeft gevraagd naar de mogelijkheid voor verzoeker om zich in één van de grote Pakistaanse steden te vestigen, dient vastgesteld dat er geen enkele rechtsregel bestaat, die verweerder ertoe zou verplichten om tijdens het gehoor of voorafgaand aan het nemen van zijn beslissing, verzoeker in kennis te stellen van het feit dat mogelijkerwijze toepassing zal worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief. Verder blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat wel degelijk werd geïnformeerd naar verzoekers familiaal netwerk in zijn land van herkomst, alsook naar zijn persoonlijke omstandigheden. Hierbij dient er bovendien op gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker zelf nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn recente verblijfplaatsen vóór zijn vertrek naar Europa en dat hij evenmin duidelijkheid verschaft over het precieze tijdstip waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Aan het feit dat verzoeker met een mensensmokkelaar naar Europa reisde, kan bovendien eveneens geen geloof worden gehecht, gelet op het hoger gestelde inzake zijn paspoort en het feit dat hij klaarblijkelijk tracht zijn paspoort en identiteitskaart voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden. Het feit dat verzoeker universitaire studies heeft gedaan en Pashtou, Urdu en Engels spreekt zijn voorts wel degelijk relevante elementen bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. Dit heeft immers een rechtstreekse impact op de financiële mogelijkheden waarover verzoeker zou kunnen beschikken, temeer er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat de trend van verstedelijking in Pakistan tal van economische mogelijkheden biedt. Waar verzoeker erop wijst dat hij sjiitische moslim is en gediscrimineerd zal worden, dient er opnieuw op gewezen dat hij nalaat *in concreto* te duiden dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging en komt hij niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Voorts laat verzoeker na te duiden waarom zijn echtgenote en zijn zoontje hem niet zouden kunnen vervoegen in één van de grote steden in Pakistan. Waar hij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn trauma, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig medisch of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij een trauma heeft en dat dit trauma eraan zou in de weg staan dat hij buiten zijn regio van herkomst in zijn onderhoud zou kunnen voorzien. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de pertinente motieven in de hiervoor geciteerde motivering te weerleggen. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER